

JEEBUS ILMOITTA KIRKKAUTENSA

Joh. 2:1-11

1. Kolmantena päivänä oli häät Galilean Kaanassa, ja Jeesuksen äiti oli siellä.
2. Myös Jeesus ja hänen opetuslapsensa oli kutsuttu häihin.
3. Kun viini loppui, Jeesuksen äiti sanoi hänelle: "Heillä ei ole viiniä."
4. Jeesus vastasi: "Mitä se minulle tai sinulle kuuluu, nainen? Minun aikani ei ole vielä tullut."
5. Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: "Mitä hän teille sanookin, se tehkää."
6. Siellä oli juutalaisten puhdistautumistavan mukaan kuusi kahden tai kolmen mitan vetoista kivistä vesiasiaa.
7. Jeesus sanoi heille: "Täyttäkää astiat vedellä", ja he täyttivät ne ääriään myöten.
8. Sitten hän sanoi heille: "Ammentakaa nyt ja viekää pitojen valvojalle", ja he veivät.
9. Pitojen valvoja maistoi vettä, joka oli muuttunut viiniksi. Hän ei tiennyt, mistä se oli tullut, mutta palvelijat, jotka olivat veden ammentaneet, tiesivät sen. Hän kutsui sulhasen luokseen
10. ja sanoi: "Jokainen panee tarjolle ensin hyvän viinin ja vasta sitten huonomman, kun väki juopuu. Sinä olet säästännyt hyvän viinin tähän asti."
11. Tämän ensimmäisen tunnustekonsa Jeesus teki Galilean Kaanassa. Hän ilmaisi näin kirkkautensa, ja hänen opetuslapsensa uskoivat häneen.

Jeesus antaa ilon

Tänä aikana lukematon määrä ihmisiä etsii iloa nautinnosta tai hyvistä kokemuksista. Mutta mistä voisi löytää kestävän ilon sydämeensä? - Hetkellistä iloa voi saada moninkin keinoin, mutta pysyvä ilo löytyy vasta sitten, kun meillä on kanssamme sellainen henkilö, jolle voimme jakaa koko sydämemme ja joka jakaa oman sydämensä meille. Tarvitsemme iloon toisia ihmisiä, mutta viime kädessä ilo löytyy vasta sydämen yhteydestä Vapahtajaan.

Kiinalainen merkki ilo muodostuu kahdesta sotilasta, jotka istuvat pöydän ääressä ja juovat. Suomalaisittain ilo on kahvikuppia ryytävä kaksikokki, jotka jakavat toisilleen sydäntään. Ilon vastakohta ei ole suru vaan yksinäisyys.

Ensimmäinen tunnusteko

On merkittävää, että Jeesus suoritti ensimmäisen tunnustekonsa juuri siinä pyhässä toimituksessa, jossa kaksi ihmistä tulevat yhdeksi. Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Mutta koska Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi, tämä Jumalan kuva ei syvimmitään löytyi kummassakaan yksilössä sellaisenaan, vaan heidän välisessään liitossa:

"Luodessaan ihmisen Jumala teki hänet kaltaisekseen. Hän loi heidät mieheksi ja naiseksi, siunasi heitä ja antoi luodessaan heille nimen Aadam." (1 Moos. 5:1,2)

Jumalan suunnitelmissa avioliitto on suvun jatkamisen ja ilmoituksen eteenpäin kuljettamisen väline.

Jumalassa on Isä: *"Niin kuin Isä Hän armahtaa lapsiaan"*. Jumalassa on äidillisyyttä: *"Niin kuin äiti lohduttaa lastaan, niin minä lohdutan teitä."* (Jes. 66:13). Jumalassa on myös lapseus. Jumalan kuva on täydellisenä Pojassa. Jumala tarkoitti siksi kodin ja perheen taivaan portiksi, heijastelemaan jotain Jumalan omasta olemuksesta.

Taivaan portti vai kadotuksen eteinen

Vaikka syntiinlankeemus on muuttanut monen kodin ilmapiirin kadotuksen eteisen kaltaiseksi, ei Jumalan suunnitelma avioliittonkaan suhteen ole muuttunut. Golgatan sovintoveri vuosi, jotta synnin ja pimeyden ja himojensa sitomat pääsisivät takaisin Jumalan armon yhteyteen, Hänen valoonsa ja Hänen iloonsa. Samalla se merkitsee sitä, että syvästikin haavoitettuihin sydämiin voi Herra jakaa anteeksiantamuksensa ja armahtavaisuutensa kautta palauttaa yhteyden, jonka synti on murskannut.

Sopivat vai sovitetut

Tänä aikana, jona uskovienkin avioliitot särkyvät hätkähdyttävän usein, on syytä muistuttaa, että Jeesuksen pyhä uhriveri kykenee todellakin tuottamaan sovinnon särkyneisiin suhteisiin, jos Hänen totuutensa ja armonsa aluksi ehkä hyvinkin kipeään prosessiin suostutaan. Kovuus, anteeksiantamattomuus ja katkeruuden valtaan heittäytyminen - sekä niillä perusteltu pakoon juokseminen - riistää meiltä ilon, sen ilon, jonka Herra haluaa koteihimme, mutta jonka synti, maailma ja Sielujen murhaaja, valheen ruhtinas haluaa meiltä riistettävän.

Herra voi ja tahtoo Sinunkin elämäsi tuoda takaisin sen ilon, jonka synti vei. Suostu siksi Herran tielle, sovinnon ja anteeksiantamuksen ja anteeksiantamisen tielle. Sitä tietä ei tarvitse kulkea yksin. Herra on Sinun kanssasi ja Herra haluaa myös Sinulle hyljätylle tuoda uuden ilon.

Jeesus häissä

Häät ovat pyhä hetki ja suuren ilon hetki. Jeesus sai kutsun häihin ja otti sen vastaan, sillä Hänelle oli ilo osallistua sukulaisen häihin. Herra ei tullut tänne meidän keskellemme pilatakseen iloamme, vaan antaakseen meille syvimmän mahdollisen ilon. Kun Hän on häissämme ja kodissamme jatkuvasti mukana, Jumalan luomistyöhön sisältyvä ilon rikkaus pääsee todella kukoistukseensa. Jeesus lupaa:

“Minä annan teille iloni, oman iloni!”

Kaanaan häissä Herran Jeesuksen läsnä ollessa loppui viini. - Muistan, kun omiin häihini, joihin olimme kutsuneet 120 henkeä ja varanneet sen mukaan hääkakkua, tulikin 180 henkeä. Ihmeeksemme kaikki saivat ainakin pienen palasen kakusta, vaikka muruakaan ei jäänyt jäljelle. Olisi ollut häpeä, jos häävieraat eivät kakkuansa olisi saaneet, kun noihin aikoihin emme voineet uneksiakaan ruokahäistä.

Ilmeisellä tavalla noissa Kaanaan häissä ei ollut kysymys siitä, että hääväki olisi halunnut juopotella ahmien mahdollisimman paljon tarjolla ollutta juotavaa. Oli kaikesti kysymys siitä, että perhe, jonka häitä vietettiin oli köyhä. Kaikki mahdolliset varat oli pantu likoon, että iloista juhlaa olisi voitettu viettää niin, että kaikki juhlavieraat olisivat saaneet kyllikseen. Perheellä oli paljon ystäviä. He olivat rikkaita ystävydessä, vaikka varoissa ehkä hyvinkin köyhiä. Suuri ilo heille oli varmasti myös se, että Jeesus oli opetuslapsineen tullut mukaan. Tänä päivänä ei ole itsestään selvää, että Jeesusta päästetään häihin mukaan, puhumattakaan itse avioliitosta.

Marian toive

Juhlapöydässä käytiin sitten lyhyt mutta merkittävä keskustelu Jeesuksen ja Hänen

äitinsä Marian välillä. Maria tuli sanomaan Jeesukselle:

"Heillä ei ole viiniä."

Mitä Maria tarkoitti tällä kysymyksellään? Tietysti on helppo sanoa, että hän halusi Jeesuksen järjestävän lisää viiniä. Mutta Jeesuksen vastaus osoittaa, että hänellä oli syvempi tarkoitusperä. Jeesus tiesi ja näki Marian sydämeen asti ja vastasi Marian syvään toiveeseen suurella rakkaudella ja hellyydellä - vaikka suomalainen ei käännösten sanoissa "vaimo" tai "nainen" välttämättä tunnistaakaan lämmintä äänensävyä. Vielä ristiltäkin Jeesus käytti samaa nimitystä äidistään. Jeesuksen vastaus kolmen eri käännöksen mukaan kuuluu:

"Mitä se minulle tai sinulle kuuluu, nainen? Minun aikani ei ole vielä tullut." (RK)

"Vaimo, mitä puutut minun tehtäviini? Minun aikani ei ole vielä tullut." (JKR)

"Anna minun olla, nainen. Minun aikani ei ole vielä tullut." (92)

"Mitä sinä tahdot minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut." (38)

Käännösten välillä on melkoinen ero ja siksi lienee aihetta katsoa, mikä on alkukielen sanallinen muoto. Se sisältää meille vieraan ilmaisun, jota eri käännökset selittävät tavallaan:

"Vaimo, mitä sinulle ja minulle? Minun aikani ei ole vielä tullut."

Ajatus kulkenee tähän tapaan:

"Äiti rakas, tiedän kyllä mitä haluaisit, mutta sinä et ymmärrä kyllin. Ymmärryksesi minun tehtäväni nähden on vielä rajallinen. Olet kantanut minua sydämesi alla, kun Isä Pyhän Hengen kautta valmisti minulle ihmisruumiin. Olet seurannut minua halki näiden vuosien tietäen alkuperäni ja nyt kun näet, että olen siirtymässä julkiseen toimintaan, sinä haluaisit, että tekisin jotain sellaista, mikä paljastaisi ihmisille luonteeni ja tehtäväni - sinunkin sydämesi suuri salaisuus voisi vihdoinkin tulla julki."

Maria on toki se siunattu, jota kaikki sukupolvet ylistävät autuaaksi - hänen uskonsa tähden. Hän tunsikin Jeesuksen persoonan salaisuuden, mutta ei koskaan voinut siitä puhua ihmisille, sillä kukaan ei olisi sitä uskonut. Mutta nyt, kunpa Jeesus tekisi sellaista, mikä todistaisi sen!

Minun aikani

Mutta juuri tähän kaipaukseen Jeesus vastasi: "Rakas äitini, sinä et tiedä mitä pyydät." *"Minun aikani ei ole vielä tullut"*.

Mitä Jeesus tarkoitti? Sitäkö, että Hän ei olisi ollut valmis tekemään ihmettä. Ei varmaankaan, sillä Hänhän muutti veden viiniksi. Se oli Hänen ensimmäinen tunnustekonsa. Kysymys oli siitä, että tunnusteko ei kykenisi tyydyttämään Marian sydämen nälkää, se ei tuottaisi sitä vaikutusta, jota hän kaipasi.

Ilmaisulla *"minun aikani"* tai *"minun hetkeni"* on Johanneksen evankeliumissa erikoismerkitys. Se viittaa aina Jeesuksen kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemukseen. Vasta ristin ja ylösnousemuksen voiton ja Pyhän hengen vuodattamisen jälkeen ihmiset voisivat todella ymmärtää, kuka Jeesus on ja mitä Hän oli tullut maailmaan tekemään. Vasta ristin jälkeen Mariankin syvin halu sai täyttyöksensä niin kipeä kuin tie siihen olikin.

Vesi viiniksi

Mutta sitten Jeesus suoritti tunnusteon, eloton vesi muuttui elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Lisäksi tuo viini ei ollut kakkosluokan juomaa vaan parasta mahdollista. Siihen sisältyi merkitys:

Synnin kuolettama eloton muuttuu Herran käsissä elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Jeesus ei vain paranna ihmisen elämän laatua, vaan Hän antaa synnin turmeleman sijaan kokonaan uutta. Se on elämää Hänen elämästään. Ehtoollisella nautimme leipää ja viiniä, koska se siinä Herra antaa oman elämänsä meidän elämäksemme.

Ihmiseksi tullut Jumalan Sana yksin kykenee antamaan myös avioliittoon sen syvyyden ja ilon, jota varten avioliitto asetettiin. Jeesus ei tullut kumoamaan Jumalan luomisjärjestystä vaan palauttamaan sen siihen aitoon ja elävään iloon, josta synty sen oli irrotanut.

Viinin määrä - noin 600 litraa - kertoo myös siitä, että Jumalan siunaus on laadultaan parasta mahdollista ja määrältään ylenpalttista. Saamme armoa armon päälle.

Herran välikappaleet

Tämä Jeesuksen ensimmäinen tunnusteko kertoo meille myös tärkeän viestin siitä, että vaikka koko ihmeen teki Jeesus alusta loppuun asti, Hän käytti siinä välikappaleinaan niitä ihmisiä, jotka olivat valmiit tekemään juuri niin kuin Hän sanoi, vaikka eivät toimiessaan Jeesuksen sanan mukaan välttämättä ymmärtäneet, miksi heidän piti tehdä niin kuin sanottiin.

Mutta juuri nuo, jotka olivat valmiit toimimaan Herran ohjeiden mukaan saivat myös syvimmin ymmärtää tunnusteon merkityksen. He eivät vain nähneet vettä ja viiniä, vaan he näkivät, että kaikkein olennaisinta oli Herran sana, joka ihmeen vaikutti.

Kristillisyyden ilman Herran läsnäoloa ja Hänen sanaansa on pelkkää merkityksetöntä sätkyttelyä, mutta Herran läsnäolossa heidän sinänsä mitättömän tuntuiset tehtävänsä kaataa vettä ja ammentaa viiniä saivat ihmeellisen merkityksen. Niissä kirkastui Herran suuruus.

Ehtoollisviininkin tekee Jeesuksen pyhäksi ja synneistä puhdistavaksi sovintovereksi Herran läsnäolo ja se, että ehtoollinen jaetaan Hänen sanaansa sidottuna. Ja jälleen tapahtuu ihmeitä, kuoleman keskelle leviää elämää.

Kirkkauden ilmoitus

Kaanaan tunnusteollaan Jeesus ilmoitti kirkkautensa. Se ei tarkoita, että siinä olisi ollut täysi ja lopullinen ilmoitus, vaan sitä, että Jeesuksen kirkkaus näkyi myös tässä ensimmäisessä tunnusteossa. Monissa muissa tilanteissa Jeesus samalla tavalla ilmaisi kirkkauttaan, joka syvimmin tuli näkyviin ristin pimeyden keskellä. Kaikkien näiden lopputulos oppilaiden silmissä, avoimissa uskovissa silmissä oli se, mistä Johannes kirjoitti:

"Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä. Hän oli täynnä armoa ja totuutta."

Jeesus avioliitossa mukana

Vuonna 1929 pastoriksi valmistunut Ei'ichi Itoo suoritti ensimmäisen avioliitton vihkimisensä. Morsian oli Itoon silloisen seurakunnan nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa.

He asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa ja aamuisin lukivat yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä se hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Mutta ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että kahdeksantena kuukautena Misaolle tuli keskenmeno. Oliko synnä hoitovirhe tai jokin infektio tässä yhteydessä, mutta Misao sairastui vakavasti. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessään pastori Itoo kävi heitä Kiotossa tapaamassa ja joka kerta rukoili heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

Neljäntenä sairausvuonna matkalla Tokioon hän kävi jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:

”Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?”

Japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Itoo kysyi Misaolta:

”Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?”

Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:

”Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini. Päin vastoin rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Päin vastoin Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin, kun olin tervekin. Mutta minä en ole voinut palvella häntä enkä täyttää hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen lainkaan. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa, joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.”

Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä vanhan japanilaisen tavan mukaan. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansa. Päin vastoin ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:

”Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.”

Kuultuani tämän Itoo suuttui ja kysyi:

”Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä? ”

Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

”Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassin vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa. On suuri onni, kun saamme ottaa armon vastaan kiitollisina. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä jne. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uuden laisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?”

Misao vastasi nöyrästi:

”Kyllä, niin on.”

”Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!”

Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:

”Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi mitä tahansa tapahtua.”

Näin hän vakuuttui asiasta.

Tämä oli siis neljäntenä vuonna sairastumisesta. Viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on hyvä niin, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Näissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Ito oli Kiinassa 7-8 vuotta lähetystyössä. Silloin tällöin Japanissa käydessään hän kävi Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta Misao oli edelleen sairastunut. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen Ito ei saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Vuoden 1947 huhtikuussa Ito sai kutsun Tokioon ja menomatalla pysähtyi Kiotoon, koska hän oli huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko vielä elossa? Kun hän soitti ovikelloa, Misao avasi oven ja tuli eteiseen häntä vastaan terveenä. Kun Ito iloitsi hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

”Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.”

Syvä kiitollisuus pursui hänen sydämistään hänen kasvoilleen. Illansuussa mies palasi töistä ja he saivat vuosien jälkeen jakaa sydäntensä tunteja. Kun Ito kehui miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi:

”Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen.”

Tässä avioliitossa Jeesus kulki kaiken aikaa kolmantena heidän kanssaan. Hän oli heidän rakkautensa ja ilonsa lähde. Siksi myös heissä näkyi jotain Herran kirkkaudesta.

Entä Sinä?

Jos tajuat, että Sinä olet tänään juuri sellainen ihminen, joka tarvitsee ilottomuutesi, puutteesi ja janosi keskelle sitä ihmettä, että kuolema muuttuu elämäksi, erämaa muuttuu kukkakedoksi, häpeä yhteiseksi ylistykseksi, niin myös tänään Herra on läsnä. Hän haluaa jakaa Sinulle oman ruumiinsa ja verensä siunausta ehtoollisleivässä ja viinissä. Hän haluaa vuodattaa sydämesi seisovien vesien sijaan Pyhän Hengen elämän virran. Tee niin kuin Maria. Kerro niin oma kuin rakkaittesi tarve Hänelle. Suostu siinä aivan loppuun asti totuuteen - vaikka se tekisi kipeää. Herra antaa Sinulle tänään kaikki Sinun syntisi anteeksi ja antaa Sinulle uuden armon. Saat aloittaa uuden elämän Hänen kanssaan.

Jos olet jo päässyt Herran armon omistamiseen, saat tulla omistamaan lisää Herran armoviiniä, joka antaa elämäsi uuden syvemmän ilon. Herra kutsuu Sinua myös omaan käyttöönsä. Jos ja kun teet juuri niin kuin Herra Sinua Sanassaan kehottaa tekemään, saat nähdä Hänen tekojaan, Hänen elämänsä leviämistä myös muiden siunaukseksi. Saat päästä uudella tavalla katselemaan Herran kirkkautta. Pääset Herran työtoveruuteen, jossa et voi olla ihmettelemättä, mitä Hän tekee. Herra kutsuu Sinua kauhomaan Raamatun astiasta evankeliumin viiniä janoisten virvoitukseksi.

Mutta muista se, mitä Herra sanoi äidilleen! Syvin ilo ei voi löytyä vielä siinä, että saat nähdä Herran vaikuttavat uutta elämää ympärilläsi. Varsinainen ilosi löytyy vasta sitten, kun opit näkemään Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen salaisuuteen. Vasta loistaa sellainen rakkaus, että mikään tämän maailman murhe, puutteet ja ahdistukset eivät sitä voi sumentaa. Kun ilosi lähde on Golgatan uhriveressä ilmestyvä Jumalan muuttumaton rakkaus, Sinulta ei voi mikään tai kukaan iloasi riistää - ei ajassa eikä iankaikkisuudessa.

Jos ja kun ilosi lähde saa olla Golgatan ja ylösnousemuksen kirkkaudessa, tiedät, että vaikka nyt eläisit yksin ja kokisit inhimillisellä tasolla syvää puutetta, Sinulla on edessäpäin todelliset häjäjuhlat. Niistä juhlista ei tule Herran iloöljyä puuttumaan ja niissä me saamme yhdessä Herran Jeesuksen kanssa nauttia uusina totisen viinipuun, elämän puun antia. Herran kutsu on aina viime kädessä kutsu iloon. "Käy Herrasi iloon!"